

יומני היקר שלום

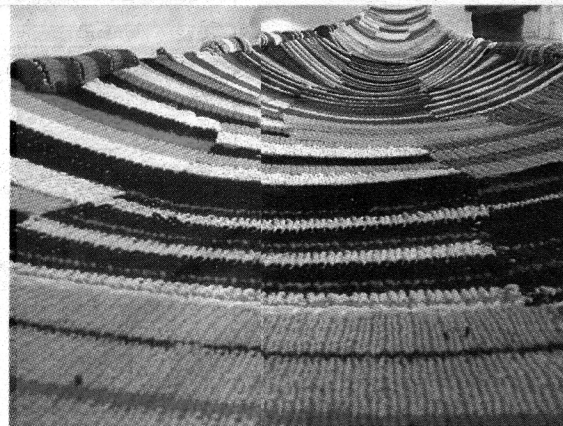
פנינה רייכמן ורות אור
בנגא, חן שיש באלון
שגב, אפרת קליפשייין
בינקו דאדא וורד
לוי בנחשון. על מה
לוותר מתוך שפע
החומרים הנשיים
שהציע השבוע? על כלום

מיומנו של כותב על אמנות: יום ראשון. ומה השבוע? על מה כותבים, על מה לא? ההתלבטות, תתפלאו לשמוע, לא באה מה מקום המשמים של "אין על מה לכתוב", אלא להפך, מהמקום המתסכל של על מה לוותר מתוך שפע החומרים שמציע שבוע מסוים. ובכן, יומני היקר, השבוע אני הולכת לוותר על הוויתור. אלה הן חמש התערובות, חמש האמנויות, שעשו בשבילי את השבוע האחרון.

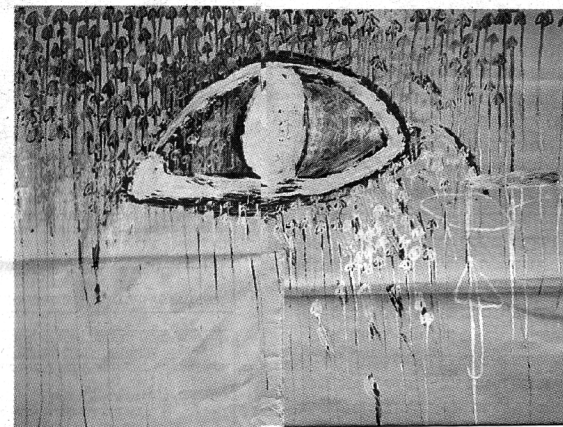
יופי חשוק שיניים

(פנינה רייכמן בנגא)

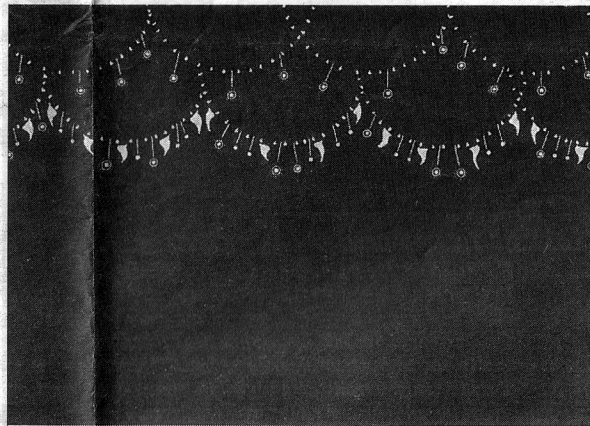
תערובה שהיא פרי עבודה של כמה שנים, תערובה שכולה טקסט וכולה בשל"י, שה, תערובה אחוזה וקפוצה, היופי שלה חשוק שיניים. מרובר במאות מילים, משפטים, אותיות, שורות ושכבות צבע. החלק המרכזי מורכב מ-161 לוחות קרטון (ממוסד פריים) צבועים בצבע כסף ועליהם שורות טקסט באותיות כחולות ושחורות. הטקסט הכחול, הקופץ לעין ראשון, הוא סדרה של חלקי משפט הבנויים לפי מבנה אחיד: Don't want your gaze, Don't want your control, Don't want your companion, Don't want your desire. ליד כל משפט תלוי דף פרטיטורה של סוג

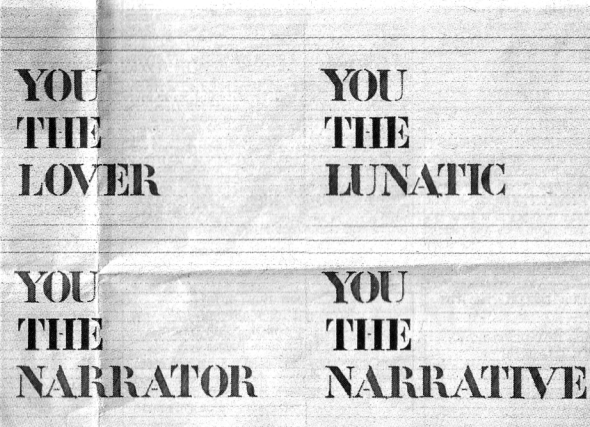
מיושנת ומחוספסת. עבודה של ורד לוי

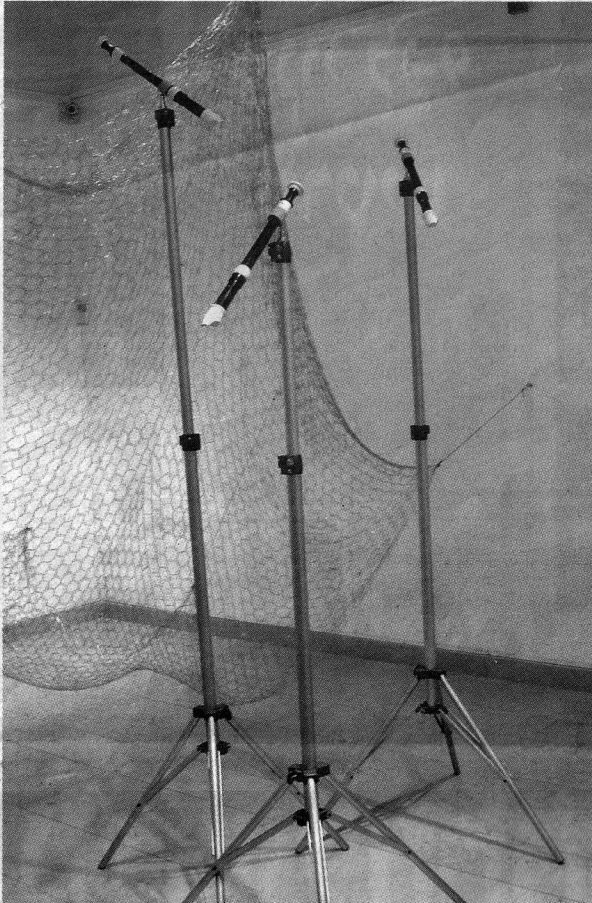
מראית וטוטאלית. עבודה של חן שיש

צלולה וקסוחה. עבודה של רות אור

אמנות וקסוחה. עבודה של פנינה רייכמן

מצדדת ומבריקה. עבודה של אפרת קליפשייין

טינה כלשהי (מוצרט, היידן). דפי התווים הופכים לציור קליגרפי מעורר בגוני עי"פ ריון ווסף. שכבת הכתב התחננה, שאותה יש לדלות בסכלנות, מרכיבה סדרה אחרת: היא עוד גורם המצנן את התערובה, שנקי מערך שלם של ה"אתה" החסר, מובלע בתוך ובתוך אסטרטגיה שמטרתה לייצר שליטה מוחלטת בכל פרט: שכבות הצבע, שכבות הכתב, תזמור של כל המרכיבים למעשה מרכבה מושלם, קפיון ומאוגרף. פה ושם, מבעד לרחיטות של הטקסט, מצליחה לבצבץ גם חושניות, למרבה הפלא והשמחה, בייחוד הודות ליופי של הכחול.

איכות של פיוט

(רות אור בנגא)

בקומה השנייה של נגא יצרה רות אור, אמנית צעירה מאוד בוגרת המדרשה, עבר דה רבת יופי, מהסוג שמבהיר את הפשוט לכאורה הוא הצלול, הקשוח והמדויק במהלכים. רות אור כיתסה שני קירות צמודים בגרפיט, ורק למעלה, מעל גובה הראש, השאירה פס עדין של עיטור לבן. העיטור רץ לאורך ה"יש" שיוצרים שני

הרצון של אמנים ישראלים להתאחד בתוך שפת האמנות הבינלאומית; אפשר לחשוב גם על יתרון ההורה שיוצרת לאי שפת אב. במקרה של רייכמן האנגלית היא עוד גורם המצנן את התערובה, שנקי מערך שלם של ה"אתה" החסר, מובלע בתוך ובתוך אסטרטגיה שמטרתה לייצר שליטה מוחלטת בכל פרט: שכבות הצבע, שכבות הכתב, תזמור של כל המרכיבים למעשה מרכבה מושלם, קפיון ומאוגרף. פה ושם, מבעד לרחיטות של הטקסט, מצליחה לבצבץ גם חושניות, למרבה הפלא והשמחה, בייחוד הודות ליופי של הכחול.

להביט לפאתוס בעיניים

(חן שיש באלון שגב)

חן שיש באלון שגב? מה יקרה לרישום הפראי והטוטאלי שלה בגלריה שכבר הוכיחה בעבר את יכולתה לביית את הפירוע והפרום ביותר? רק לא לסרס את הרבר הזה שיש לחן שיש, אותה נביעה אינטואיטיבית ותכמה של רישום. אפשר לגשום לרווחה. זה לא קרה. בתערובה שלושה בדים גדולים צבועים בוודו, וריי שומים על נייר בעיפרון ובוהב (אמנם ממוסגרים ותלויים בקו ישר, ובכל זאת מכבועים ורושטים). הרימויים החוורים על עצמם הם מין פרחים גבוהי גבעול

חד וחודרני

(אפרת קליפשייין/בינקו דאדא)

מעין רשת רייגים ענקית משתלשלת מהתקרה, עשויה מאלפי מהרקים. סטני דרטיים, מתכתיים, משרייים. כל שישה מהרקים יוצרים משושה אשר הופך לרכיב הבסיסי אשר מרכיב את הרשת, או האהלה, או הנברשת, או קורי העכביש, יהיו אשר יהיו, אשר מחוברים בקוסי לנקודות שר נות בקיר ומחוברים גם לתקרה הגבוהה.

התנועה של רשת המהרקים רבת תנופה, המראה מרצד ומבריק, מכל זווית מתגלית לות פנים אחרות של הרימוי המרחף, הש"קוף, הגזולי, העוטף ובכל זאת נוקשה כסוף. ייתכן שחלל תצוגה אחר, מהורק וסגור יותר, היה עושה עימו חסר רב יותר; בכל מקרה מצילים את המצב שלושה אויביקטים העומדים על הרצפה, כאילו שוקיים ובעצם מחודדים כתער - שלוש חליליות המחוברות לשלוש חצובות. הח"אות כמו רמקולים, כמו ודקורים, כמו משקפות, ובהחלט גם כמו כלי נשק המכוונים אל מטרה כלשהי. מרתק לראות (שוב) איך דווקא האובייקטים הפשוטים כל כך מצליחים לייצר נוכחות כל כך חזקה ותודרנית, מאימת, ועם זאת - הבטחה לצלילי פסגות.

מיושן ומחוספס

(ורד לוי בנחשון)

מרובר בגשר סרוג. מרובר באובייקט מקסים, שובה לב. זהו גשר מרחף, אשר מוצג כשהוא מחולק לשניים: המעקה לחור, התחתית לחור. כל חלק נמתח בין שני קירות הגלריה (לאורך 11 מטר) ויוצר פס צבועי מרחף באוויר, מועד להתנבני

רות, נטול הפונקציונליות שלו: המעקו נטולי התחתית תלויים בגובה עין; המש טח עצמו, מעין ערסל מתוח, תלוי בגובה הברכיים. וכל הקונסטרוקציה הזאת, כזו, מורכבת מריבועי סריגה בשלל צב עים. את קילומטרא' הסריגה ביצע במשך שלוש שנים, על פי בקשתה של ורד לוי, חברת קיבוץ מחניים, הקיבוץ שב גדלה. בבת אחת, עם סיפורי עם על אטי פות קיבוץ לקול שקשוק המסרגות, חזרת האיכות החומרית הנשכחת שי סריגת יד (אשר חודרת בגדול כטרנד אופ נתי, כך מרווח), חמימה וצמרית, מיושנו ומחוספסת. כשריבועי הצמר האלה מו כלים לתוך מבנה אדריכלי רב תנופו נוצר שילוב נדיד בין הגופני במובנו האמ הי והדר לבין קו האורך הנועו שממנו גב רים בונים גשרים.

פנינה רייכמן "The Nine Gates of My Body" 25.2 עד 25.2 נגא. רות אור "La vie en rose" 25.2 עד 25.2 נגא. אפרת קליפשייין "Handle with Care" מוזיאון ינקו דאדא, עין חוד. עד תחילת מרץ ורד לוי "אנוסיה של נשר". נגא וחשו קיבוץ נחשון. עד 26.2